

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
's-Hertogenbosch, van 7 juli 2010 in zaak nr. 09/34987 in het geding
tussen:

de vreemdeling

en

de minister van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 1 september 2009 heeft de staatssecretaris van Justitie een aanvraag van de vreemdeling om hem een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd te verlenen afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 7 juli 2010, verzonden op 16 juli 2010, heeft de rechtbank het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de vreemdeling bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 21 juli 2010, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De minister heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en aan artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000 voldoet, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. D. Roemers, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. S.P.M. Zwinkels, ambtenaar van staat.

w.g. Roemers
lid van de enkelvoudige kamer

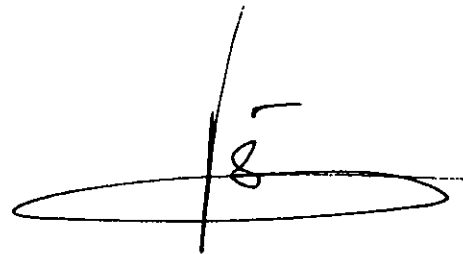
w.g. Zwinkels
ambtenaar van staat

Uitgesproken in het openbaar op 31 maart 2011

309-606.

Verzonden: 31 maart 2011

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' shape with a horizontal line across the middle and a small '8' or similar mark to the right.

mr. H.H.C. Visser

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch

Sector bestuursrecht

Zaaknummer: AWB 09/34987

Uitspraak van de enkelvoudige kamer van 7 juli 2010

inzake

geboren op
van Afghaanse nationaliteit,
eiser,
gemachtigde mr. A.C.J. Letmaath,

tegen

de minister van Justitie, voorheen de staatssecretaris van Justitie,
verweerder,
gemachtigde mr. S.J.M. Leijtens.

Procesverloop

Eiser heeft op 15 mei 2001 een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd ingediend. Bij besluit van 8 november 2001 is deze aanvraag ingewilligd en is aan eiser een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000) verleend, met ingang van 15 mei 2001 en geldig tot 15 mei 2004.

Op 8 maart 2004 heeft eiser een aanvraag ingediend tot het verkrijgen van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd als bedoeld in artikel 33 van de Vw 2000. Verweerder heeft deze aanvraag uiteindelijk bij besluit van 1 september 2009 afgewezen.

Eiser heeft op 28 september 2009 tegen dit besluit beroep ingesteld.

De zaak is behandeld op de zitting van 26 mei 2010, waar eiser is verschenen in persoon, bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerder is verschenen bij gemachtigde.

Overwegingen

1. Aan de orde is de vraag of de weigering om eiser een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd te verlenen in rechte stand kan houden.
2. Verweerder heeft zich in het bestreden besluit, waarin het voornemen van 10 april 2009 is geïncorporeerd, in de eerste plaats op het standpunt gesteld dat de grond voor de aan eiser met ingang van 8 november 2001 verleende verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd als

AWB 09/34987

2

bedoeld in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, van de Vw 2000 is komen te vervallen, waardoor de aanvraag van eiser voor een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd op grond van het bepaalde in artikel 34 juncto artikel 32, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000 kan worden afgewezen.

3. Voorts heeft verweerder zich op het standpunt gesteld dat eiser ten tijde van de aan hem verleende verblijfsvergunning niet in aanmerking kwam voor toelating op een van de (overige) in artikel 29, eerste lid, van de Vw 2000 genoemde gronden en dat dit standpunt ook bezien in het licht van de huidige situatie blijft gehandhaafd. Daartoe heeft verweerder overwogen dat eiser niet aannemelijk heeft gemaakt dat de aanvraag is gegrond op omstandigheden die, hetzij op zichzelf, hetzij in verband met andere feiten, een rechtsgrond voor verlening van een verblijfsvergunning vormen. Die afwijzing is gebaseerd op het bepaalde in het eerste lid in samenhang met het bepaalde in het tweede lid, aanhef en onder f, van artikel 31 van de Vw 2000. Verweerder doet zijn standpunt mede steunen op de inhoud van het individueel ambtsbericht van de minister van Buitenlandse Zaken van 19 november 2001 (kenmerk: DPV/AM-742387) (hierna: het individueel ambtsbericht).

4. Ter onderbouwing van zijn asielaanvraag heeft eiser het volgende aangevoerd. Eiser is afkomstig uit Afghanistan. Hij is soennitisch moslim en behoort tot de Pupalzay-stam. Eiser was werkzaam als ambtenaar bij het Ministerie van Defensie. Eiser heeft zich op 23 augustus 1998 aangesloten bij de Raad van verzoening (Shura-i-Tafahom, hierna: de Raad). In augustus/september 1999 heeft de Taliban een heilige oorlog afgekondigd tegen de Raad. Leden van de Raad werden door de Taliban vervolgd en geëlimineerd. Op 26 augustus 2000 is eiser gearresteerd door de Taliban en meegenomen. Op 27 augustus 2000 is bij hem thuis een huiszoeking verricht. Eiser is beschuldigd van lidmaatschap van de Raad en is daarbij mishandeld en bedreigd. Uiteindelijk heeft eiser erkend dat hij betrokken was bij de Raad. Na ongeveer tweemaal een maand is eiser via omkoping vrijgekocht door zijn broer. Op 10 december 2000 is hij vrijgelaten onder de bedreiging dat hij nimmer in het openbaar moest verschijnen. Eind maart 2001 heeft eiser Afghanistan verlaten. Hij is op 3 mei 2001 in Nederland aangekomen.

5. In beroep heeft eiser aangevoerd dat hem ten onrechte wordt tegengeworpen dat hij geen documenten ter vaststelling van zijn identiteit en nationaliteit heeft overgelegd, nu zijn werkpas is afgegeven door het Afghaanse ministerie van Defensie. Voorts is eiser van mening dat zijn relaas geloofwaardig is. Hij handhaaft zijn beroep op artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, b, c en d van de Vw 2000. Verder heeft eiser een beroep gedaan op artikel 3 van het EVRM en artikel 15, aanhef en onder c, van de Definitierichtlijn. Ten slotte heeft eiser betoogd dat verweerder een beleid van categoriale bescherming zou dienen te voeren.

6. De rechtbank overweegt als volgt.

7. Het is vaste jurisprudentie dat de vaststelling of en in hoeverre bij de beoordeling van de asielaanvraag wordt uitgegaan van de door de vreemdeling in zijn asielaanvraag naar voren gebrachte feiten tot de verantwoordelijkheid van verweerder behoort en dat die vaststelling door de rechter slechts terughoudend kan worden getoetst. Bij die vaststelling kan verweerder zich in redelijkheid op het standpunt stellen dat de oprechtheid van een vreemdeling en de geloofwaardigheid van het asielaanvraag op voorhand zijn aangetast indien een vreemdeling niet aannemelijk kan maken dat het ontbreken van reis- of identiteitspapieren dan wel andere bescheiden die noodzakelijk zijn voor de beoordeling van

AWB 09/34987

3

zijn aanvraag, niet aan hem is toe te rekenen. Het toerekenbaar ontbreken van deze documenten zal echter blijkens paragraaf C4/3.6 van de Vreemdelingencirculaire 2000 (Vc 2000) steeds door verweerder in de context van het totale feitencomplex moeten worden gezien.

8. Verweerder heeft zich in dit kader op het standpunt gesteld dat eiser geen documenten heeft overgelegd ter staving van zijn identiteit, nationaliteit en reisroute. Eiser wordt verweten niet zijn taskara te hebben overgelegd, terwijl hij wel zijn werkpas en zijn lidmaatschapspas heeft meegebracht. Verweerder heeft er in dit verband op gewezen dat eiser heeft verklaard dat zijn broer heeft gezegd dat eiser van de reisagent geen enkel identiteitsbewijs mocht meenemen. Tevens heeft eiser verklaard dat hij de taskara niet heeft meegenomen, omdat dit een identiteits- en nationaliteitsbewijs is op basis waarvan hij bij ontdekking zou kunnen worden teruggestuurd naar Afghanistan. Deze verklaringen heeft verweerder niet verschoonbaar geacht. Voorts heeft verweerder erop gewezen dat reden bestaat om ernstig te twijfelen aan de door eiser overgelegde lidmaatschapskaart, nu uit onderzoek door de Minister van Buitenlandse Zaken, waarvan de resultaten zijn neergelegd in een individueel ambtsbericht van 19 november 2001 (kenmerk DPV/AM-742387), is gebleken dat de verklaringen van eiser betreffende de Raad en zijn lidmaatschap niet overeenkomen met informatie uit objectief verifieerbare bronnen. Voorts heeft verweerder in dit verband overwogen dat uit de ambtsberichten van de Minister van Buitenlandse Zaken van 16 september 1999 en 9 mei 2000 (kenmerken DPC/AM 633314 en DPC/AM 680345) blijkt dat Afghaanse documenten tegen relatief lage prijzen op de zwarte markt in Pakistan te koop worden aangeboden. Omdat veel valse Afghaanse documenten, ook na gedegen onderzoek door in Pakistan woonachtige Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten zijn te onderscheiden, kan aan Afghaanse documenten slechts een zeer beperkte waarde worden toegekend. Daarnaast heeft verweerder zich op het standpunt gesteld dat de door eiser overgelegde documenten niet kunnen dienen ter onderbouwing van diens nationaliteit en identiteit, aangezien deze documenten geen officiële, door de Afghaanse autoriteiten uitgegeven, identiteits- of nationaliteitsdocumenten zijn.

9. De rechtbank overweegt dat het aan verweerder is om te bepalen welke documenten noodzakelijk zijn voor de beoordeling van de asielaanvraag. Marginaal toetsend is de rechtbank van oordeel dat eiser geen omstandigheden heeft aangevoerd in verband waarmee het niet overleggen van documenten hem niet zou kunnen worden toegerekend. Het standpunt van eiser dat zijn werkpas beschouwd zou moeten worden als een officieel door de Afghaanse autoriteiten afgegeven document, aangezien dit door het Afghaanse Ministerie van Defensie is afgegeven, en dat dit ministerie niet overgaat tot afgifte van een pasje zonder de identiteit en nationaliteit te hebben geverifieerd, behoefde door verweerder niet te worden gevolgd, nog daargelaten dat de echtheid van dit document niet onomstotelijk vaststaat en dit document geen officieel identiteits- of nationaliteitsdocument betreft. Voor wat betreft de verklaring van eiser waarom hij zijn taskara niet heeft meegenomen, overweegt de rechtbank dat eiser ondanks de gestelde afhankelijkheid van de reisagent een eigen verantwoordelijkheid heeft om – daar waar mogelijk – zijn nationaliteit met documenten te onderbouwen. Nu eiser in het bezit is geweest van een taskara mocht van hem worden verwacht dat hij dit document, gelijk de door hem overgelegde andere documenten, had meegenomen.

10. De rechtbank is gelet op het voorgaande van oordeel dat verweerder eiser terecht artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000 heeft tegengeworpen. In dat geval geldt volgens vaste jurisprudentie van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

AWB 09/34987

4

(hierna: de Afdeling) dat in het asielrelaas ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden mogen voorkomen. Van het asielrelaas moet dan een positieve overtuigingskracht uitgaan om geloofwaardig te kunnen worden geacht.

11. Volgens verweerder is van een positieve overtuigingskracht geen sprake. Ter onderbouwing van dit standpunt heeft verweerder verwezen naar het individueel ambtsbericht van de minister van Buitenlandse Zaken, dat naar aanleiding van onderzoeksvragen van verweerder van 24 augustus 2001 is uitgebracht. Hieruit blijkt dat de verklaringen van eiser betreffende de Raad en zijn lidmaatschap niet overeenkomen met informatie uit objectief verifieerbare bronnen. Gelet hierop acht verweerder het lidmaatschap van eiser van de desbetreffende partij en de uit dit lidmaatschap voortvloeiende detentie ongelooftwaardig en bezit het asielrelaas daarom geen positieve overtuigingskracht.

12. Het geschil spitst zich gelet op de beroepsgronden allereerst toe op de vragen of verweerder heeft mogen uitgaan van de juistheid en volledigheid van het in deze zaak uitgebrachte individueel ambtsbericht, en of hij dit aan het bestreden besluit ten grondslag heeft mogen leggen. Ter beantwoording van deze vragen overweegt de rechtbank als volgt.

13. Allereerst stelt de rechtbank vast dat verweerder op genoemd ambtsbericht de zogenoemde "REK-check" heeft toegepast en, na inzage te hebben gekregen in de onderliggende stukken van het ambtsbericht, heeft vastgesteld dat het individuele ambtsbericht qua inhoud en procedure zorgvuldig tot stand is gekomen en inhoudelijk inzichtelijk is. Voorts overweegt de rechtbank dat een individueel ambtsbericht van de minister van Buitenlandse Zaken volgens vaste jurisprudentie kan worden aangemerkt als een deskundigenadvies aan verweerder ten behoeve van de uitoefening van diens bevoegdheden. Daartoe dient het op een onpartijdige, objectieve en inzichtelijke wijze informatie te verschaffen onder aanduiding - voor zover mogelijk en verantwoord - van de bronnen waaraan deze is ontleend. Indien aan deze eisen is voldaan, mag verweerder bij de besluitvorming op asielaanvragen van de juistheid van die informatie afgaan, tenzij concrete aanknopingspunten bestaan voor twijfel aan de juistheid of volledigheid ervan. In dat geval zal verweerder het ambtsbericht niet dan na het instellen van nader onderzoek ter zake en bevestiging van de betreffende informatie aan zijn besluit ten grondslag mogen leggen. Indien een individueel ambtsbericht het asielrelaas op essentiële punten weerspreekt, is het aan de vreemdeling om desgewenst het ambtsbericht te weerleggen. De rechtbank verwijst hiertoe naar de uitspraken van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State van 16 januari 2004 (JV 2004/83) en 7 september 2009 (JV 2009, 410).

14. Uit het individueel ambtsbericht blijkt dat de lokale afdelingen van de Raad bestonden uit beperkte groepen intellectuelen die tijdens de regering van Rabbani geen verhoogd risico liepen. Na de komst van de Taliban in 1996 haakten leden van de Raad in Afghanistan af of zochten hun heil in Pakistan. Zij die overbleven, gingen ondergronds en opereerden in het diepste geheim. De verklaringen van eiser komen hiermee niet overeen. Immers, eiser heeft verklaard dat na de overwinning van de Taliban vele groeperingen zoals de Taliban, de Mudjaheddin, gewone burgers en intellectuelen zich hebben aangesloten bij de Raad. Volgens eiser begon de groei en bloei van de Raad pas vanaf 1998. Daarbij heeft eiser verklaard dat vanaf het moment dat de Taliban de heilige oorlog zou hebben uitgeroepen tegen de Raad in augustus/september 1999 niemand meer actief was voor de Raad en deze uiteen viel. Behalve dat volgens het individueel ambtsbericht niet bekend is dat de Taliban een heilige oorlog hebben uitgeroepen in 1999, worden de verklaringen van eiser

AWB 09/34987

5

ongeloofwaardig bevonden. Eiser stelt immers dat de Raad vanaf 1998 tot bloei kwam, terwijl uit het ambtsbericht blijkt dat vanaf 1996 de in Afghanistan achtergebleven leden van de Raad ondergronds gingen werken en in het geheim opereerden.

15. Verder heeft eiser verklaard dat het doel van de Raad was om te zorgen dat alle oppositie en de overheid bij elkaar zouden komen om samen tot een oplossing te komen. De Raad had volgens eiser goede resultaten geboekt tussen de _____ en de _____, in die zin dat er overeenstemming was bereikt tussen deze groeperingen. Daarbij heeft eiser aangegeven dat de Taliban zich eenzijdig had terugtrokken nadat zij in de noordelijke gebieden verlies hadden geleden. Toen er weer oorlog uitbrak tussen de twee groeperingen, stuurde de Raad hier een vredesmissie op af. Hiermee gingen de Taliban niet akkoord en zij kondigden vervolgens een heilige oorlog tegen de Raad af, aldus eiser. Aangezien in het individuele ambtsbericht niet kan worden bevestigd dat de Raad heeft geprobeerd vrede te stichten tussen de _____ en de Taliban, wordt aan deze verklaring van eiser geen waarde gehecht. De op democratische leest geschoeide doelstellingen van de Raad komen niet overeen met het repressieve regime van de Taliban. De Raad beschouwt de Taliban niet als acceptabele of legitieme gesprekspartner. Derhalve kan naar de mening van verweerder niet worden bevestigd dat één van de doelstellingen van de Raad het bewerkstelligen van vrede tussen de Taliban en de Noordelijke Alliantie was. De doelstellingen van de Raad werden op 13 maart 1993 geformuleerd en zijn sindsdien niet meer gewijzigd of aangevuld. Op die datum waren de Taliban nog niet aan de macht en was de Noordelijke Alliantie nog niet gevormd. Verweerder acht de verklaringen van eiser in het licht van deze informatie niet geloofwaardig.

16. Eiser heeft kritiek geuit op het individuele ambtsbericht. Zo heeft eiser betoogd dat de opsteller van het individuele ambtsbericht kennelijk is uitgegaan van de situatie zoals die bestond in 1996, terwijl eiser pas daarna lid is geworden van de Raad. Voorts is niet inzichtelijk gemaakt op welke peildatum tijdens het onderzoek is bezien of eiser lid was van de Raad en is enkel informatie uit Pakistaanse bron gebruikt. Volgens eiser had onderzoek moeten worden gedaan in Afghanistan, alwaar de Raad ondergronds ging. Eiser heeft daarom gevraagd om een nieuw onderzoek in Afghanistan door de minister van Buitenlandse Zaken. Voorts heeft eiser gewezen op de zware kritiek die door de Nationale Ombudsman in een rapport van 27 september 2007 is uitgeoefend op individuele ambtsberichten.

17. Ter onderbouwing van zijn standpunt dat de inhoud van het ambtsbericht ondeugdelijk althans onjuist zou zijn, heeft eiser een emailbericht van dr. _____ (hierna: _____) overgelegd. _____ verbonden aan de Wissenschaftliche Arbeitsgemeinschaft Afghanistan en de Afghanistan Research Group in Duitsland, heeft verklaard dat de Raad wel degelijk heeft getracht de Taliban te bewegen tot deelname aan de vredesbesprekingen en samenwerking met hun vijanden. Dit is door de Taliban geweigerd. Zij vervolgden de leden van de Raad zwaar. Familieleden van kaderleden van de Raad werden gedetineerd om deze leden ertoe te bewegen zich over te geven aan de Taliban. De standpunten van _____ dat het in de Afghaanse context absoluut normaal is dat niet-intellectuelen tot een groep kunnen behoren die is opgericht en wordt gedomineerd door intellectuelen en andere prominenten en de bewering van _____ dat de meesten binnen de Raad niet-intellectuelen waren, vormen voor verweerder geen aanleiding om aan de betrouwbaarheid van het individueel ambtsbericht te twifelen. Verweerder heeft er daarbij op gewezen dat _____ – ondanks zijn ruime kennis over Afghanistan – niet als erkend specialist aangaande politieke bewegingen in Afghanistan kan worden beschouwd, hetgeen _____ ook zelf heeft aangegeven. In verband hiermee kan aan de informatie van _____ niet die waarde worden toegekend die

AWB 09/34987

6

eiser daaraan gehecht wil zien. Voorts heeft verweerder erop gewezen dat zijn antwoorden op de namens eiser toegezonden vragen niet of nauwelijks op bronnenmateriaal heeft doen steunen. De conclusie die verweerder hieraan – kort samengevat – heeft verbonden, is dat eiser er niet in is geslaagd overtuigend te verklaren waarom hij niet op een ledenlijst van de Raad is terug te vinden. Nu blijkt het individueel ambtsbericht eiser de achtergrond mist om tot het lidmaatschap van de Raad te worden geroepen dan wel zelf toe te treden, dat hij niet voorkomt op de ledenlijst van de partij en dat ook op andere onderdelen zijn verklaringen over de Raad niet stroken met de bevindingen van het individueel ambtsbericht, acht verweerder niet geloofwaardig dat eiser daadwerkelijk lid was van de Raad en wordt hetgeen eiser omtrent zijn detentie heeft verklaard evenmin geloofwaardig geacht.

18. Voorts heeft eiser een verklaring overgelegd van de heer (hierna: , met wie eiser kort geleden in contact is gekomen. thans wonende in Denemarken, heeft zijn kennis over Afghanistan vergaard door zijn vroegere politieke activiteiten in Afghanistan, zijn publicaties hieromtrent en zijn gesprekken met de heer . Laatstgenoemde was destijds voorzitter van de Raad en is thans leider van de National Solidary Movement of Afghanistan. De verklaring van komt er – kortgezegd – op neer dat de Raad wel degelijk leden kende die geen intellectuelen waren, maar gewone burgers en dat lidmaatschapskaarten werden uitgegeven. Voorts bevestigt Birooni dat het een van de doelstellingen van de Raad was om vrede te bewerkstelligen.

19. Ook ten aanzien van de verklaringen van heeft verweerder zich op het standpunt gesteld dat daaraan niet die waarde kan worden gehecht die eiser hieraan gehecht zou willen zien. Ten eerste kan volgens verweerder niet als getuige/deskundige worden aangemerkt, nu zijn informatie en kennis over de Raad voornamelijk is gebaseerd op de gesprekken tussen hem en . Deze gesprekken zouden met name in 1999 in Pakistan hebben plaatsgevonden. Voorts steunen de algemene verklaringen van nauwelijks op bronnenmateriaal of informatiebronnen die voor iedereen toegankelijk zijn. In verband hiermee bestaat er volgens verweerder geen enkele aanleiding om aan de betrouwbaarheid van de gegevens van het individueel ambtsbericht te moeten twijfelen.

20. De rechtbank volgt verweerder in zijn standpunt dat de door eiser overgelegde stukken onvoldoende zijn om aan het individueel ambtsbericht te twijfelen, nu daaruit niet onomstotelijk het tegendeel blijkt. De omstandigheid dat uit het individuele ambtsbericht niet eenduidig blijkt van welke datum de geraadpleegde ledenlijst is, is onvoldoende om aan het individueel ambtsbericht te twijfelen. Verder vormt de omstandigheid dat de Nationale Ombudsman zich in algemene zin kritisch heeft uitgelaten over de wijze van totstandkoming van individuele ambtsberichten die worden opgesteld naar aanleiding van asielaanvragen, evenmin aanleiding om in het onderhavige geval niet uit te gaan van de betrouwbaarheid, de juistheid van de bevindingen en het resultaat van dit specifieke individuele ambtsbericht. Marginaal toetsend is de rechtbank dan ook van oordeel dat verweerder met het voorgaande – in onderlinge samenhang bezien – voldoende steekhoudende argumenten heeft aangedragen om het asielrelaas van eiser ongeloofwaardig te achten.

21. Voorts heeft eiser naar het oordeel van de rechtbank niet aannemelijk gemaakt dat hij een reëel risico loopt op een behandeling welke door artikel 3 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM). Uit het asielrelaas van eiser – bezien tegen de achtergrond van de politieke en maatschappelijke situatie in Afghanistan – kan immers niet worden geconcludeerd dat sprake is van een reëel

AWB 09/34987

7

en voorzienbaar risico dat juist hij bij terugkeer naar Afghanistan zal worden onderworpen aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling. Mitsdien heeft verweerder op goede gronden overwogen dat eiser niet in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000.

22. Eiser heeft verder een beroep gedaan op artikel 15, aanhef en onder c, van de Richtlijn 2004/83/EG (hierna: de Definitierichtlijn). Volgens eiser is in Afghanistan, en met name in waar hij vandaan komt, sprake is van de uitzonderlijke situatie als bedoeld in dit artikel. Bij aanvullend beroepschrift van 27 juli 2009 heeft eiser ter ondersteuning van zijn standpunt nog verwezen naar de Eligibility Guidelines van de UNHCR van juli 2009.

23. Dit beroep faalt. Eiser heeft niet aannemelijk heeft gemaakt dat ten tijde van het bestreden besluit in Afghanistan dan wel meer in het bijzonder sprake was van de in de uitspraak van de Afdeling van 25 mei 2009, zie www.rechtspraak.nl, LJN: BI4791, bedoelde uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in artikel 15, aanhef en onder c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging. De uitspraken waar eiser naar heeft verwezen zien op de situatie in Somalië en Irak, zodat het beroep van eiser hierop reeds daarom geen doel kan treffen. Voorts kan uit de uitspraak van het EHRM van 7 april 2009, 45302/05 (Ghulami vs. Frankrijk) worden afgeleid dat zich in Afghanistan geen uitzonderlijke situatie voordoet waartegen artikel 3 van het EVRM en artikel 15, aanhef en onder c, van de Definitierichtlijn bescherming dienen te bieden. Eiser heeft geen stukken ingebracht waaruit blijkt dat de situatie in Afghanistan nadien is verslechterd.

24. Voor zover eiser nog heeft betoogd dat verweerder een categoriaal beschermingsbeleid zou moeten voeren voor asielzoekers die afkomstig zijn uit Afghanistan en dat hem daarom een verblijfsvergunning ingevolge artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, van de Vw 2000 zou moeten worden verleend, overweegt de rechtbank dat verweerder binnen dit kader een ruime mate van beoordelingsvrijheid toekomt. Niet aannemelijk is geworden dat verweerder in dit geval op onjuiste wijze gebruik heeft gemaakt van deze beoordelingsvrijheid door ter zake van Afghanistan geen categoriaal beschermingsbeleid te voeren. De rechtbank verwijst hierbij naar de uitspraak van de Afdeling van 13 januari 2010, LJN: BK9639, alsmede de uitspraak van deze rechtbank, nevenzittingsplaats Amsterdam, van 22 januari 2010, LJN: BL0551.

25. Gezien het voorgaande komt eiser niet in aanmerking voor toelating op één van de in artikel 29 Vw 2000 genoemde gronden.

26. Het beroep is derhalve ongegrond.

27. Voor een veroordeling van één der partijen in de door de andere partij gemaakte kosten bestaat geen aanleiding.

AWB 09/34987

8

Beslissing
De rechtbank,

verklaart het beroep ongegrond.

Aldus gedaan door mr. R.J.A. Schaaf als rechter in tegenwoordigheid van
G.C.A. Dingemans Wierds als griffier en in het openbaar uitgesproken op 7 juli 2010.

De griffier is buiten staat deze uitspraak te ondertekenen

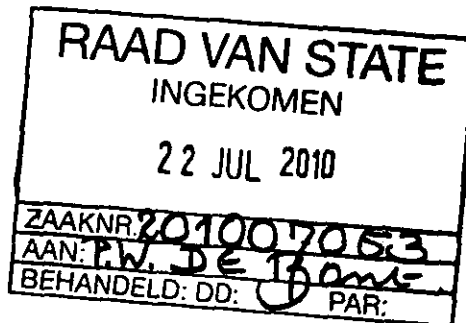
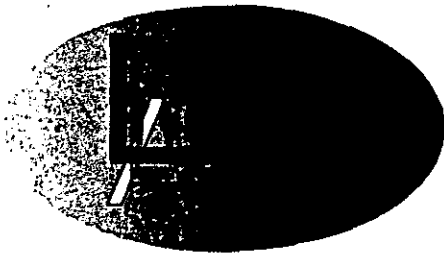
Partijen kunnen tegen deze uitspraak hoger beroep instellen bij:

*Raad van State
Afdeling bestuursrechtspraak
Hoger beroep vreemdelingenzaken
Postbus 20019
2500 EA Den Haag*

De termijn voor het indienen van een beroepschrift bedraagt vier weken na verzending van de uitspraak door de griffier. Artikel 85 van de Vw 2000 bepaalt dat het beroepschrift een of meer grieven tegen de uitspraak bevat. Artikel 6:5 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) bepaalt onder meer dat bij het beroepschrift een afschrift moet worden overgelegd van de uitspraak. Artikel 6:6 van de Awb is niet van toepassing.

Afschriften verzonden:

16 JULI 2010

Raad van State
Afd. Vreemdelingenzaken
Postbus 20019
2500 EA 's-GRAVENHAGE

Tevens per fax: 070 - 365 13 80

→ ingekomen op 21-07-2010.

Uw kenmerk : nvt
Inzake : dhr.
Ons kenmerk : /AL0815.3-V040
Justitienummer :
Vnr. :
Geb. datum :
Nationaliteit : Afghaanse

HOGER BEROEPSCHRIFT in het kader van een **asiel-procedure**

Uden, 21 juli 2010

Geeft eerbiedig te kennen:

De heer geboren op , met Afghaanse
nationaliteit, wonende te aan het adres
verder te dezer zake domicilie kiezende aan het adres Markt
27b, 5401 GN te Uden met als correspondentieadres:
Postbus 363. 5400 AJ UDEN, ten kantore van de advocaat
Mr A.C.J. Letmaath welke te dezer zake door cliënt/appellant tot
gemachtigde wordt gesteld en welke hierbij verklaart bepaaldelijk
door cliënt/appellant te zijn gevolmachtigd. Ondergetekende
verklaart bepaaldelijk te zijn gevolmachtigd dit hoger-
beroepschrift in te dienen door en namens cliënt/appellant
bovengenoemd.

Appellant komt hierbij in (hoger) beroep tegen de negatieve uitspraak van de Rechtbank (Den Haag maar nevenzittinghoudende) te 's-Hertogenbosch d.d. 7 juli 2010. Verzenddatum is 16 juli 2010.

Bijgaand gelieve U een afschrift van deze uitspraak aan te treffen:
PRODUCTIE 1.

Het betreft een uitspraak in beroep op de negatieve beschikking van 1 september 2009. Hierna is namens appellant op 28 september 2009 beroep ingesteld.

Appellant doet U dit hoger-beroepschrift tijdig toekomen.

De gronden/grievens van dit hoger-beroepschrift zijn de volgende:

Grief 1: De Rechtbank overweegt in alinea 20 op pagina 6 het navolgende, citaat:

20. De rechtbank volgt verweerder in zijn standpunt dat de door eiser overgelegde stukken onvoldoende zijn om aan het individueel ambtsbericht te twijfelen, nu daaruit niet onomstotelijk het tegendeel blijkt. De omstandigheid dat uit het individuele ambtsbericht niet eenduidig blijkt van welke datum de geraadpleegde ledenlijst is, is onvoldoende om aan het individueel ambtsbericht te twijfelen. Verder vormt de omstandigheid dat de Nationale Ombudsman zich in algemene zin kritisch heeft uitgelaten over de wijze van totstandkoming van individuele ambtsberichten die worden opgesteld naar aanleiding van asielaanvragen, evenmin aanleiding om in het onderhavige geval niet uit te gaan van de betrouwbaarheid, de juistheid van de bevindingen en het resultaat van dit specifieke individuele ambtsbericht. Marginaal toetsend is de rechtbank dan ook van oordeel dat verweerder met het voorgaande -in onderlinge samenhang bezien- voldoende steekhoudende argumenten heeft aangedragen om het asielrelaas van eiser ongeloofwaardig te achten. Einde citaat.

Zulks ten onrechte.

Standpunt: De rechtbank overweegt ten onrechte verweerder te volgen in zijn standpunt dat de door eiser overgelegde stukken onvoldoende zijn om aan het individueel ambtsbericht te twijfelen, nu daaruit niet onomstotelijk het tegendeel blijkt. De rechtbank overweegt verder ten onrechte dat de omstandigheid dat uit het individuele ambtsbericht niet eenduidig blijkt van welke datum de geraadpleegde ledenlijst is, onvoldoende is om aan het individuele ambtsbericht te twijfelen. De rechtbank overweegt ten onrechte dat de omstandigheid dat de nationale ombudsman zich kritisch heeft uitgelaten over de wijze van totstandkoming van individuele ambtsberichten, evenmin aanleiding vormt om in het onderhavige geval niet uit te gaan van de betrouwbaarheid, de juistheid van de bevindingen en het resultaat van dit specifieke individuele ambtsbericht. De rechtbank overweegt ten onrechte, marginaal toetsend, van oordeel te zijn dat verweerder met het voorgaande - in onderlinge samenhang bezien- voldoende steekhoudende argumenten heeft aangedragen om het asielrelaas van eiser ongeloofwaardig te achten.

Toelichting: Anders dan de rechtbank, meent appellant wel degelijk dat onomstotelijk blijkt dat de inhoud van het opgemaakte individuele ambtsbericht onjuist is en hiervan niet kan worden uitgegaan. Appellant heeft immers middels meerdere onomstotelijke bewijsstukken aangetoond dat de inhoud van het individuele ambtsbericht in casu toch echt niet juist is. Appellant heeft hiertoe een deskundige-verklaring, tevens getuigenverklaring ingebracht van de heer Birooni. Deze heeft duidelijk aangegeven wat in het ambtsbericht niet juist is. Er is geen enkele reden om aan de betrouwbaarheid of de deskundigheid van de heer te twijfelen. De heer is auteur van een boek over Afghanistan, welk boek 'voor iedereen' toegankelijk is, zij het dat deze is geschreven in de Deense taal, welke taal niet iedereen in Nederland beheerst. Appellant heeft ook overgelegd een deskundige verklaring van de heer Dr Bernt, een gerespecteerd deskundige, werkzaam voor de Afghanistan Research Group en tevens woordvoerder van deze organisatie. De heer Dr is auteur van meerdere boeken en geschriften over Afghanistan. De heer heeft duidelijk aangegeven dat een aantal onderdelen van het ambtsbericht niet juist zijn. De heer is zelf deskundig genoeg om niet voor elk standpunt zijn visie met bronnenmateriaal te moeten staven. Overigens geeft juist het ambtsbericht geen bronnenmateriaal aan. De heer wijst in zijn bijdrage overigens wel een keer naar een rapport van Amnesty International, uit welk rapport onomstotelijk volgt dat een 16-jarige jongen, derhalve een persoon welke geen intellectueel kan zijn, door de Taliban verdacht werd van lidmaatschap van de Shora-ye-Tafahom. Appellant heeft zich ook beroepen op het rapport van Amnesty International van 11-05-1999 en heeft dit rapport ook in procedure gebracht als produktie 1 bij de zienswijze van 15 april 2008. Uit pagina 5 staat aangegeven dat deze 16-jarige jongen verdacht werd van het lidmaatschap. De rechtbank noemt dit rapport overigens niet meer in de uitspraak, hoewel het rapport wel een deskundigenrapport betreft en hieruit blijkt dat de inhoud van het individueel ambtsbericht niet juist is.. De rechtbank noemt ook niet meer het feit dat appellant zijn lidmaatschapskaart heeft overgelegd. De rechtbank heeft verder weinig waarde toegekend aan het gegeven dat verweerder niet in staat is om, ondanks de Rek-check, aan te geven naar welke peildatum gekeken is bij de ledenlijst door de Minister van Buitenlandse Zaken, hetwelk een essentiële vraag is in deze. Tevens is daarbij de vraag of de geraadpleegde ledenlijst ook de in Afghanistan woonachtige leden heeft omvat niet door verweerder beantwoord, eveneens een essentiële vraag. Enkel om aan te geven dat er wel vaker iets mis gaat bij het opstellen van individuele ambtsberichten heeft appellant ook nog gewezen op het zeer kritische rapport van de nationale ombudsman waar ook de rechtbank in haar uitspraak naar verwijst. Appellant begrijpt in deze niet hoe de rechtbank kon komen tot haar uitspraak, inhoudende dat appellant niet onomstotelijk heeft aangetoond dat de inhoud van het ambtsbericht onjuist is.

Grief 2: De Rechtbank overweegt in alinea 21 op pagina 6 en 7 het navolgende, citeert:

21. Voorts heeft eiser naar het oordeel van de rechtbank niet aannemelijk gemaakt dat hij een reëel risico loopt op een behandeling welke door artikel 3 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM).

Uit het asielrelaas van eiser -bezien tegen de achtergrond van de politieke en maatschappelijke situatie in Afghanistan- kan immers niet worden geconcludeerd dat sprake is van een reëel en voorzienbaar risico dat juist hij bij terugkeer naar Afghanistan zal worden onderworpen aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling. Mitsdien heeft verweerder op goede gronden overwogen dat eiser niet in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000.

Einde citaat.

Zulks ten onrechte.

Standpunt: De rechtbank overweegt ten onrechte dat eiser niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij een reëel risico loopt op een behandeling welke door artikel 3 EVRM (wordt verboden, AL). De rechtbank overweegt vervolgens ten onrechte dat eiser niet in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd (bedoeld zal zijn: onbepaalde tijd, AL) op de b-grond van artikel 29 Vw.

Toelichting: Appellant meent dat hij wel degelijk goed gemotiveerd naar voren heeft gebracht waarom er in zijn situatie sprake is van een 3 EVRM-schending bij gedwongen terugkeer. De rechtbank heeft dit aspect helaas niet nader gemotiveerd. Mogelijk dat de rechtbank is uitgegaan van de ongeloofwaardigheid van het relaas. In dat geval ten onrechte, omdat, zoals hierboven reeds is aangegeven, in casu sprake is van een geloofwaardig relaas en van een onjuist individueel ambtsbericht.

Grief 3: De rechtbank overweegt ten onrechte in alinea 25, 26 en 27 op pagina 7 en 8 en vervolgens in het dictum het navolgende, citaat: 25. Gezien het voorgaande komt eiser niet in aanmerking voor toelating op één van de in artikel 29 Vw 2000 genoemde gronden.

26. Het beroep is derhalve ongegrond.

27. Voor een veroordeling van één der partijen in de door de andere partij gemaakte kosten bestaat geen aanleiding.

Beslissing

De rechtbank:

-verklaart het beroep ongegrond.

Einde citaat.

Zulks ten onrechte.

Standpunt/toelichting: Gezien al het bovenstaande heeft de rechtbank ten onrechte besloten om het beroep ongegrond te verklaren. Deze grief heeft geen zelfstandige betekenis.

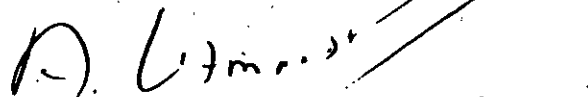
REDENEN WAAROM:

Appellant zich tot U wendt met het eerbiedig verzoek om:

De bestreden uitspraak te vernietigen en daarvoor een zodanige beslissing te nemen als Uw Raad in redelijkheid zal vermenen te behoren, c.q. te bepalen dat aan appellant alsnog een verblijfsvergunning asiel voor (on-)bepaalde tijd dient te worden verleend.

Hoogachtend,

Advocaat-Gemachtigde

Mr A.C.J. Letmaath

Copie dezes zend ik aan verweerder.
Toevoeging is aangevraagd.